

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: J. Currall i D. Martin, pełnomocnicy)

Przedmiot

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 listopada 2006 r. w sprawie T-494/04 Neirinck przeciwko Komisji oddalającego po pierwsze żądanie wnoszącej odwołanie stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odrzucających jej kandydaturę na stanowisko prawnika w dziedzinie polityki dotyczącej nieruchomości w ramach Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli (OIB) i powołujących na to stanowisko innego kandydata, i po drugie żądanie odszkodowania i zadośćuczynienia — Pojęcie interesu prawnego w uzyskaniu ochrony prawnej — Obowiązek uzasadnienia — Zniekształcenie materiału dowodowego — Nadużycie władzy — Interes służby oraz zasady staranności i dobrej administracji

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wydany w dniu 14 listopada 2006 r. w sprawie T-494/04 Neirinck przeciwko Komisji zostaje uchylony, ponieważ Sąd nie uwzględnił zarzutu dotyczącego naruszenia obowiązku uzasadniania w decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 27 kwietnia 2004 r., informującej W. Neirinck o niezdaniu przez nią egzaminu ustnego w ramach postępowania w sprawie naboru na stanowisko prawnika w dziedzinie polityki dotyczącej nieruchomości w ramach Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli, w charakterze pracownika kontraktowego.
- 2) W pozostałym zakresie odwołanie zostaje oddalone.
- 3) Stwierdzona zostaje nieważność decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 27 kwietnia 2004 r., informującej W. Neirinck o niezdaniu przez nią egzaminu ustnego w ramach postępowania w sprawie naboru na stanowisko prawnika w dziedzinie polityki dotyczącej nieruchomości w ramach Biura Infrastruktury i Logistyki w Brukseli, w charakterze pracownika kontraktowego.
- 4) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 5) Komisja Wspólnot Europejskich zostaje obciążona poza kosztami własnymi, wszelkimi kosztami poniesionymi przez W. Neirinck w postępowaniu przez Trybunałem Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich i Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 95 z 28.4.2007.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 6 marca 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo — Hiszpania) — Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones przeciwko Administración del Estado

(Sprawa C-82/07) (¹)

(Łączność elektroniczna — Sieci i usługi — Artykuł 3 ust. 2 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE (dyrektywa ramowa) — Krajowe plany numeracyjne — Wyspecjalizowany organ regulacyjny)

(2008/C 107/10)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo (Hiszpania)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Comisión del Mercado de las Telecomunicaciones

Strona pozwana: Administración del Estado

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Tribunal Supremo — Wykładnia art. 3 ust. 1, 2 i 4 i art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) (Dz.U. L 108, s. 33) — Przydzielanie krajowych zasobów numeracyjnych i zarządzanie krajowymi planami numeracyjnymi — Powierzenie funkcji regulacyjnych i operacyjnych wyspecjalizowanemu organowi

Sentencja

- 1) Artykuł 3 ust. 2 i 4 oraz art. 10 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa) w związku z motywem 11 tej dyrektywy należy rozumieć w ten sposób, że zadania przydzielania krajowych zasobów numeracyjnych i zarządzania krajowymi planami numeracyjnymi należy uznać za funkcje regulacyjne. Państwa członkowskie nie mają obowiązku rozdzielenia tych poszczególnych zadań między różne krajowe organy regulacyjne.
- 2) Artykuł 10 ust. 1 oraz art. 3 ust. 2, 4 i 6 dyrektywy 2002/21 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, by zadania przydzielania krajowych zasobów numeracyjnych oraz zarządzania krajowymi planami numeracyjnymi były rozdzielone między kilka niezależnych organów regulacyjnych, pod warunkiem że informacja o podziale zadań jest podana do publicznej wiadomości, łatwo dostępna i przekazana Komisji Wspólnot Europejskich.

(¹) Dz.U. C 82 z 14.4.2007.